

UZASADNIENIE

L. K. (1) został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 05 maja 2011 r. w sprawie o sygn. akt IV K 505/11 za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29-07-2005 r. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie;

II. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI K 422/11 za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia 28 września 2012 roku;

III. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 12 października 2011 r. w sprawie o sygn. akt IV K 917/11 za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29-07-2005 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat;

IV. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 07 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI K 828/12 za czyn z art. 178a § 4 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia 31 marca 2015 roku;

V. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 04 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt IV K 1258/12 za czyny z art. 224 § 2 k.k. i in. na karę łączną 7 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, którą postanowieniem z dnia 10 września 2013 roku zamieniono na 3 miesiące i 15 dni zastępczej kary pozbawienia wolności;

VI. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 17 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt V K 1067/13 za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia 12 stycznia 2016 roku;

VII. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 14 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 763/14 za czyn z art. 244 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat;

VIII. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 03 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 120/15 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i in. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia 12 stycznia 2016 roku;

IX. Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1558/14 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

X. Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 23 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV K 539/15 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

XI. Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 1033/15 (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 kwietnia 2017 roku sygn. IV Ka 619/16) za czyny z art. 278 § 1 k.k. i inne, na kary jednostkowe 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona za ciąg 15-tu przestępstw kradzieży, a ostatecznie na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 9 sierpnia 2017 roku w sprawie sygn. II K 362/17:

1. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 85 § 1 i § 2 k.k. , art. 85 a.k.k. i art. 86 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia w sprawach sygn. akt VI K 828/12, V K 1067/13, IV K 120/15, IV K 539/15 opisanymi w punktach IV, VI , VIII i X, wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim w sprawie II K 1558/14 opisanym w punkcie IX oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie II K 1033/15 opisanym w punkcie XI połączył i wymierzył skazanemu karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności ;
2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres zatrzymania w dniu 27 kwietnia 2015;
3. w pozostałym zakresie wyroki objęte wyrokiem łącznym uznał, że podlegają odrębnemu wykonaniu;
4. umarzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroków opisanych w punktach I, II, III, V i VII;
5. zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył skazany w całości na korzyść skazanego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku, w szczególności orzeczoną karę łączną, poprzez dowolną i wadliwą ocenę materiału dowodowego tj. niepełne uwzględnienie istotnych okoliczności łagodzących i niezastosowanie zasad orzekania kary łącznej sprzed 1 lipca 2015 roku jako korzystniejszych dla skazanego,
- naruszenie prawa do obrony skazanego poprzez uniemożliwienie mu stawiennictwa na rozprawę poprzez niepoinformowanie o przysługującym mu prawie i należytej reprezentacji,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na wadliwej i nie znajdującej odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym ocenie postawy skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, w szczególności nieuwzględnienie krytycznego podejścia do popełnionych czynów skazanego i pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego.
- rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej w sensie jej surowości.

Podnosząc powyższe apelant wniósł o zmianę wyroku w zakresie wymiaru kary łącznej poprzez obniżenie jej wymiaru.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skutkowałą zmianą rozstrzygnięcia (oczywiście na korzyść skazanego), jednakże na skutek okoliczności dostrzeżonych przez sąd odwoławczy z urzędu.

Prawidłowe są ustalenia Sądu Rejonowego, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie mają zasady ustawy Kodeks karny rządzące wyrokiem łącznym, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, bowiem doszło do prawomocnych skazań Ł. K. (1) po dniu 1 lipca 2015 roku, a to w sprawach Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi sygn. akt IV K 539/15 oraz Sądu Rejonowego w Bełchatowie sygn. akt II K 1033/15.

Na podstawie art. 85 § 1 kk warunkiem orzeczenia kary łącznej lub wydania wyroku łącznego jest to, by za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne kary podlegające łączeniu. Natomiast zgodnie z przepisem art. 85 § 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art. 85 § 1 kk.

Aktualne brzmienie art. 85 kk wskazuje na kary „podlegające wykonaniu”, co dodatkowo przy uchyleniu w kodeksie karnym w jego aktualnym brzmieniu, dotychczasowego przepisu stanowiącego o tym, że połączeniu podlegają kary już wykonane (odbyte) – tj. dawnego kodeksu karnego art. 92 dkk, należy rozumieć jako brak możliwości połączenia w

wyroku łącznym wyroków, w których orzeczone kary zostały już w całości odbyte. Jedynie bowiem dawny przepis art. 92 dkk, obowiązujący do dnia 1 lipca 2015 roku, przewidywał, że wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane. Aktualnie takiej możliwości już nie ma. Sąd I instancji w prawidłowy sposób ustalił brak możliwości pozytywnego procedowania w przedmiocie połączenia wyroków z punktu I ,II, II i V części wstępnej. Jednakże poczynił nieprawidłowe ustalenia co do takiej możliwości w zakresie wyroku z punktu VII.

Otóż orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 05 maja 2011 r. w sprawie o sygn. akt IV K 505/11 kara 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie uznana została za wykonana z dniem 12 października 2012 roku. Orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI K 422/11 karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia 28 września 2012 roku skazany Ł. K. (1) zaczął odbywać na mocy postanowienia 9 stycznia 2013 roku w formie dozoru elektronicznego. Rozstrzygnięcie to następnie uchylono w dniu 25 lutego 2015 roku. W sprawie zaś brak jest informacji o wprowadzeniu do wykonania pozostałej kary to wobec powyższego uznać ją należało za wykonaną.

W sprawie zaś Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia o sygn. akt IV K 917/11 r. orzeczono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Karę grzywny orzeczono postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 roku do wykonania w formie zastępczej kary pozbawienia wolności. Jednakże w niniejszej sprawie upłynął już podstawowy okres próby i okres dalszych sześciu miesięcy, w którym możliwym jest zarządzenie wykonania kary, co stanowiło przesłankę negatywną do objęcia tej kary węzłem kary łącznej.

W sprawie o sygn. akt IV K 1258/12 Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z wyrokiem z dnia 4 grudnia 2012 r. wobec Ł. K. (1) orzeczono karę łączną 7 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, którą postanowieniem z dnia 10 września 2013 roku zamieniono na 3 miesiące i 15 dni zastępczej kary pozbawienia wolności.

Karę zastępczą skazany odbył w okresie od 8 maja 2014 roku do 8 sierpnia 2014 roku.

Wobec powyższego słusznie uznano, że połączeniu nie podlegają w/w wyroki jako już wykonane, względnie niepodlegające już wykonaniu, jak w przypadku sprawy sygn. akt IV K 917/11 r.

Prawidłowe też są ustalenia sądu, z zastrzeżeniem dokonanej przez sąd odwoławczy zmiany wyroku, w kwestii połączenia kar łącznych i kar jednostkowych z wyroków z punktu IV, VI, VIII, IX, X, XI części wstępnej, jako, że były to kary tego samego rodzaju, podlegające wykonaniu w całości lub w części i w ich przypadku nie zachodziła w sprawie okoliczność z art. 85 § 3 kk.

W przypadku wyroku Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 07 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI K 828/12 wykonanie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat zarządzono postanowieniem z dnia 31 marca 2015 roku i kara ta ma być wprowadzona do wykonania z dniem 18 stycznia 2022 roku. Kara grzywny w zastępczej formie na mocy w/w postanowienia nie podlega wykonaniu.

W przypadku wyroku Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 17 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt V K 1067/13 wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat zarządzono postanowieniem z dnia 12 stycznia 2016 roku. Karę tę skazany wykonuje od 25 stycznia 2017 roku.

W przypadku wyroku Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 3 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 120/15 karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat zarządzono postanowieniem z dnia 12 stycznia 2016 roku. Kara wprowadzona zostanie do wykonania z dniem 25 stycznia 2019 roku.

W przypadku wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1558/14 orzeczoną karę 5 miesięcy pozbawienia wolności Ł. K. (1) odbywać będzie od 21 sierpnia 2021 roku. Orzeczoną zaś wyrokiem Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 23 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV K 539/15 karę 7 miesięcy pozbawienia wolności skazany odbywać będzie od 24 stycznia 2021 roku. W przypadku zaś orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 1033/15 kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności zostanie ona wprowadzona do wykonania z dniem 17 lipca 2023 roku.

Czyniąc ustalenia w sprawie w kwestii objęcia wyrokiem łącznym w/w kar jednostkowych Sąd Rejonowy nieprawidłowo w przypadku kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łodzi dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 14 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 763/14 stwierdził brak podstaw do jej połączenia, co wymagało zmiany rozstrzygnięcia w tym zakresie. Czyn z art. 244 kk skazany popełnił w dniu 23 marca 2014 roku. Orzeczono za ten czyn karę tego samego rodzaju w rozumieniu art. 85§1 kk w zw. z § 2 w/w artykułu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Podstawowy okres próby upływa w dniu 22 października 2018 roku. Kara zastępcza za nieuiszczoną grzywnę ma być wprowadzona do wykonania w dniu 24 sierpnia 2025 roku. Kara więc orzeczona w sprawie o sygn. akt IV K 763/14 nadal podlega wykonaniu w rozumieniu art. 85§ 2 kk. Poza tym nie zachodziła w sprawie także okoliczność z art. 85 § 3 kk. Odnosząc się do sytuacji, gdy wobec skazanego orzeczono kilka kar pozbawienia wolności i podlegają one wykonaniu kolejno po sobie zgodnie z art. 80 § 1 i 5 kw, SA w Gdańsku stwierdził, że "użyty w art. 85 § 3 kk zwrot "po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej" należy rozumieć jako okres rozpoczynający się od dnia, w którym osadzono skazanego w jednostce penitencjarnej w celu wykonania pierwszej kary lub też okres rozpoczynający się w dniu następującym po dniu zakończenia wykonywania kary poprzedniej, zaś kończący się w ostatnim dniu okresu, na jaki daną karę jednostkową lub karę łączną orzeczono. Przepis art. 85 § 3 kk nie dotyczy zatem takich kar jednostkowych lub łącznych, których odbywanie – jako kolejnych – skazany miał dopiero rozpocząć po czasie, kiedy dopuścił się nowego przestępstwa" (post. SA w Gdańsku z 4.1.2017 r., II AKz 822/16, KSAG 2017, Nr 1, s. 212–223). Skoro Ł. K. (1) dopuścił się czynu, za który został skazany w sprawie o sygn. akt IV K 763/14 w dniu 23 marca 2014 roku, a odbywanie kolejnych kar wprowadzono wobec niego od 25 stycznia 2017 roku to przepis art. 85 § 3 kk nie ma zastosowania w takiej konfiguracji czasowo- przestrzennej kolejnych kar jednostkowych objętych wyrokiem łącznym.

Zmieniając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego i obejmując węzłem kary łącznej także w/w karę jednostkową z wyroku w sprawie o sygn. akt IV K 763/14, wobec orzeczenia zastępczej kary pozbawienia wolności za grzywnę- orzeczoną na podstawie art. 71 § 1 kk – sąd odwoławczy orzekł o niewykonywaniu tej kary. Tym samym także orzeczony ostatecznie wymiar kary łącznej 7 lat i 6 miesięcy dotyczył możliwych granic kar: od 2 lat do lat 9.

Mając zaś na uwadze możliwą „względność” w rozumieniu art. 4 § 1 kk ustawy Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku (zwanego w uzasadnieniu jako „dkk” – dawny kodeks karny) słuszna jest ocena, iż zastosowanie w niniejszej sprawie zasad rządzących orzekaniem kar łącznych z tego okresu, nie oznaczałoby dla skazanego korzystniejszej sytuacji prawnej.

W nowym bowiem systemie rezygnuje się z konstrukcji rozłączania wyroków łącznych w celu ich „aktualizacji”, zastępując to możliwością łączenia już połączonych kar z kolejnymi karami jednostkowymi lub karami łącznymi. Po nowelizacji do istniejącej już kary łącznej dołącza się nową karę bądź karę łączną. W nowym systemie wymiaru kary łącznej możliwe staje się połączenie kar jedynie już wymierzonych i podlegających wykonaniu. Oznacza to zerwanie z regulacją, wedle której możliwe było uwzględnienie w wyroku łącznym kar już odbytych. Po nowelizacji odchodzi się od wymogu zakończenia realnego zbiegu przestępstw pierwszym, chociażby nieprawomocnym wyrokiem co do któregośkolwiek z przestępstw pozostających w zbiegu, aby możliwe było wymierzenie zań kary łącznej.

W świetle uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. (I KZP 36/04), wpisanej do księgi zasad prawnych, zawarty w art. 85 dkk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego

chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw (OSNKW 2005, z. 2, poz. 13).

W niniejszej sprawie w przypadku Ł. K. (1) , w przypadku ewentualnego zastosowania danego kodeksu karnego (dkk) do połączenia stanęłoby tylko kary pozostające w zbiegu realnym i **tylko jednostkowe określone poszczególnymi wyrokami**. Konfiguracja czasowo – przestrzenna kolejno popełnianych przestępstw, które pozostawałyby w takim w realnym zbiegu, popełnionych zanim zapadł pierwszy chronologicznie wyrok, co do któregośkolwiek z nich pozwala na wyodrębnienia w starym stanie prawnym dotyczącym skazanego jedynie dwóch zbiegów realnych (z karty karnej poz. od 5 do 6 oraz poz. 7,9,11 k. 39-40 akt sprawy). Wówczas jednak przykładowo ze skazania z wyroku opisanego w punkcie XI części wstępnej, do połączenia stanęłaby nie kara łączna 2 lat pozbawienia wolności (jak ma to miejsce dziś), lecz suma kar jednostkowych tam orzeczonych. Bacząc na granice i wymiar kary łącznej kształtowanej w oparciu o treść art. 86 § 1 dkk i fakt, że kar łącznych, jak też kar jednostkowych z wyrokami łącznymi, nie można było wówczas łączyć ze sobą - sytuacja skazanego jawi się jako mniej korzystna.

W ocenie sądu odwoławczego wymiar ostatecznie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności należy uwzględnić dyrektywy wymiaru kary, o jakich mowa w art. 85 a kk nowego porządku rządzącego tym wymiarem.

Sąd Okręgowy zważył, że argumenty skarżącego nie zdołały podważyć trafności ocen Sądu Rejonowego, w zakresie potrzeby wymierzenia kary łącznej w rozmiarze 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Skarżący czuje się pokrzywdzony zbyt wysokim „niesprawiedliwym” w jego ocenie ukształtowaniem poziomu tej kary jako zbyt wysokiej. Na uzasadnienie swojego stanowiska skarżący podniósł przede wszystkim zarzuty co do sporządzonej na terenie zakładu wg. niego krzywdzącej opinii o nim, okoliczność, że popełniał głównie przestępstwa przeciwko mieniu i to wywołujące niewielkie szkody i że się „nie dorobił” w ten sposób, że został wprowadzany w błąd przez organy w kwestii korzyści jakie może odnieść z instytucji dobrowolnego poddania się karze. Skarżący akcentował także, że za poważniejsze przestępstwa, niż te, jakich on się dopuścił, inni sprawcy (np. grupa (...)) dostawali łagodniejsze wyroki. Z apelacji skarżącego można wysnuć wniosek, że domaga on się ukształtowania kary łącznej na zasadzie absorpcji. Tymczasem wymiar kary łącznej orzeczonej w oparciu o zasadę absorpcji to przypadek wymagający wyjątkowo korzystnych i łagodzących okoliczności po stronie sprawcy. Przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest więc żadnym obowiązkiem sądu orzekającego, czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste, że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar – tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r. IV KK 70/16 (Legalis Numer 1444864).

Sąd Okręgowy zważył, że aktualnie obowiązujący przepis art. 85a k.k. określa cele, jakie musi spełnić wymiar kary łącznej. Otóż orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tym samym dotychczasowe kryteria łączności podmiotowo – przedmiotowo czynów (na jakie powołuje się skarżący) utraciły na aktualności o tyle, że należy je uwzględnić właśnie przez pryzmat celów wychowawczych i zapobiegawczych. Na plan pierwszy przy określeniu wymiaru kary łącznej wychodzą dziś elementy związane w osobą sprawcy. Reakcja karna skupiając się na sprawcy, musi być efektywna, a więc zapobiegać popełnianiu przez niego nowych przestępstw i go wychować. Treść art. 85a k.k. nie pozwala na wykluczenie dyrektyw przedmiotowego i podmiotowego związku między zbiegającymi się przestępstwami, jednocześnie jednak przesądza o ich jedynie pomocniczym charakterze. Stanowią one dziś jedynie wsparcie dla dyrektyw prewencji indywidualnej i generalnej oraz pozwalają na pełniejsze ich zastosowanie. Wbrew twierdzeniom skarżącego opinia o nim, jaką wystawił Areszt Śledczy w Ł., ma wydźwięk pozytywny. Akcentuje właściwe zachowanie w warunkach izolacji, brak karan dyscyplinarnego, niekonfliktowość, regulaminowe zachowanie, brak uzależnień, readaptację poprzez zajęcia kulturowe. Opinia ta istotnie ma duże znaczenie dla wymiaru kary łącznej, jako okoliczność łagodząca, ale też dostatecznie uwzględnia ją określony przez sąd I instancji wymiar kary łącznej. W swoich rozważaniach odniósł się do powyższych, a sąd odwoławczy zważył, że są to okoliczności przemawiające na korzyść skazanego, które w należyty i dostateczny sposób wzięte zostały pod uwagę przy wymiarze orzeczonych kar łącznych. Wbrew także zarzutom skarżącego, jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, Sąd Rejonowy należyście ustalił wszystkie

okoliczności związane z postawą skazanego, jego podejściem do popełnionych przestępstw, motywacją do zmiany swego życia, w tym w kierunku podniesienia swych kwalifikacji, kształcenia etc, wskazując na brak zainteresowania skazanego w tym kierunku.

W sprawie występuje jednak szereg okoliczności negatywnych dla osoby skazanego. Nie można tracić z pola widzenia tego, że skazany popełnił znaczną ilość przestępstw, w tym wchodził w konflikt z prawem korzystając jednocześnie z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za uprzednie przestępstwo. Analiza skazań, w szczególności dat ich popełniania prowadzi do wniosku, że skazany kontynuował przestępczy proceder nieprzerwanie na przestrzeni ostatnich kilku lat, zanim doszło do jego ostatecznego osadzenia. Ł. K. (2) usiłował także uchylić się przed wykonaniem orzeczonych wobec niego kar co skutkowało poszukiwaniem go listem gończym, nadto zainicjowana procedurą Europejskiego Nakazu Aresztowania. Choć także związek przedmiotowy pomiędzy czynami, co do których orzeczono karę łączną (w większości skazania dotyczą dokonanych kradzieży), jest widoczny, to względem na prewencję szczególną i ogólną nie uzasadnia uznania, by wymierzona kara łączna pozbawienia wolności, w tej konkretnej sprawie, nosiły cechy rażącej niewspółmierności w sensie jej surowości.

Na koniec odnosząc się do zarzutów skarżącego naruszenia jego prawa do obrony to podnieść należy, że w § 2 art. 573 kpk uregulowano kwestię stawiennictwa skazanego na rozprawę. Przepis ten dotyczy dwóch sytuacji: gdy skazany przebywa na wolności oraz gdy jest pozbawiony wolności. W obu tych sytuacjach udział skazanego w rozprawie nie jest obowiązkowy. Wyjątek dotyczy sytuacji, gdy sąd uzna stawiennictwo skazanego na rozprawie za obowiązkowe. W wypadku, gdy skazany jest pozbawiony wolności w/w przepis odsyła do odpowiedniego stosowania art. 451 kpk. Oznacza to, że obowiązują reguły dotyczące udziału oskarżonego pozbawionego wolności w rozprawie apelacyjnej. Odpowiednie stosowanie art. 451 kpk pozwala na przyjęcie, że skazany może wziąć udział w rozprawie, jeżeli złoży wniosek o doprowadzenie. Wniosek skazanego stanowi podstawę do sprowadzenia go na rozprawę, chyba że sąd z urzędu uzna jego stawiennictwo za obowiązkowe. Skazanego należy pouczyć o prawie złożenia takiego wniosku. Odpowiednie stosowanie art. 451 kpk pozwala przyjąć, że pouczenie powinno zostać przesłane przy doręczeniu zawiadomienia o terminie rozprawy.

W przedmiotowej sprawie sąd nie uznał obecności Ł. K. (1) za konieczną. Oskarżony, prawidłowo pouczone o możliwości zgłoszenia wniosku (k. 75), nie wnosił o doprowadzenie go na rozprawę wyznaczoną na dzień 9 sierpnia 2017 roku, skoro nie wnosił o wyznaczenie obrońcy, to procedowanie Sądu Rejonowego uznać należy za prawidłowe.

W postępowaniu apelacyjnym Ł. K. (1) reprezentowany był już przez obrońcę wyznaczonego mu z urzędu. Sąd odwoławczy nie uznał obecności Ł. K. (1) w rozprawie apelacyjnej za konieczną, uznając za wystarczającą do reprezentacji jego osoby i gwarancji praw obecność jego obrońcy, wobec jednocześnie braku okoliczności wskazujących na potrzebę udziału w/w w rozprawie (postanowienie z dnia 9 stycznia 2018 roku k. 124). Skazany był reprezentowany przez obrońcę, który osobiście uczestniczył w rozprawie apelacyjnej 12 stycznia 2018 roku i popierał złożoną apelację i wnioski w niej zawarte. O powyższym poinformowany na mocy zarządzenia z dnia 23 stycznia 2018 roku został Ł. K. (1). Nadto jak wynika z zestawienia kosztów przedstawionego przez obrońcę z urzędu obrońca ten kontaktował się ze skazanym na terenie Zakładu Karnego w Ł. (złożył wniosek min: o zwrot kosztów podróży do tego zakładu k. 136)

W tej sytuacji wyrok, jako odpowiadający prawu, co do zasady utrzymano w mocy. Podsumowując: dokonana przez sąd odwoławczy zmiana (na korzyść skazanego) polegała na objęciu wykonanym węzłem kary łącznej również skazania ze sprawy opisanej w punkcie VII części wstępnej (sygn. IV K 763/14 - kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4, czyli do połączenia stanął wymiar 6 miesięcy tej kary). Owego jednak połączenia dokonano w ten sposób, iż zostało ono ostatecznie pochłonięte już orzeczoną karą łączną 7 lat i 6 miesięcy. Ponieważ jednak w sprawie IV K 763/14, na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczona była także kara grzywny, którą zamieniono w toku postępowania wykonawczego na karę zstępczą pozbawienia wolności (była planowana do wykonania od 22.08.2025 roku) – stwierdzono dodatkowo, iż wobec objęcia wyrokiem łącznym także wyroku ze sprawy sygn. IV K 763/14, nie podlega ona już wykonaniu.

Na podstawie przepisów powołanych w sentencji wyroku Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, uznając, że uiszczenie ich w sytuacji materialnej i osobistej skazanego (pobył w zakładzie karnym) byłoby związane z nadmierną uciążliwością.